

Sygn. akt VI GC 1016/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekretarz sądowy Ewa Kościelniak

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

P. R.

przeciwko:

(...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. R. kwotę 1.555,60 zł (tysiąc pięćset pięćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.295 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.217 zł (tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1016/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 maja 2016 roku powód P. R. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 1555,60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 24 listopada 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W związku ze szkodą wynajęto samochód zastępczy na czas likwidacji szkody. Okres najmu samochodu zastępczego wyniósł 24 dni natomiast dobową stawkę najmu wynosiła 145 zł za dwa pierwsze dni najmu oraz 185 zł za kolejne dni. Pozwana uznała zasadność najmu za okres 24 dni uznając roszczenie do kwoty 2 804,40 zł. Spornym pozostaje zatem pomiędzy stronami dobową stawkę czynszu najmu. Na podstawie zawartych umów cesji powód nabył od poszkodowanego wierzytelność w stosunku do pozwanej.

W dniu 25 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 1539/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła że stawki najmu pojazdu w wysokości odpowiednia 145 zł brutto oraz 185 zł brutto są stawkami rażąco wygórowanymi. Pozwana wskazała również, że uszkodzony przez większość okresu najmu wynajmował pojazd zastępczy należący do segmentu D podczas gdy uszkodzony pojazd należał do segmentu C.

W piśmie procesowym z dnia 2 sierpnia 2018 r. pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej strony powodowej z uwagi na nieokreślenie w momencie zawierania umowy wysokości dobowego czynszu najmu, co w ocenie pozwanej oznacza, że w niniejszej sprawie nie może być mowy o ostatecznym zawarciu umowy najmu.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Dnia 24 listopada 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanego M. O. (1). Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana

Okoliczności bezsporne.

Pojazd był niezbędny poszkodowanemu do dojazdów do pracy.

Dowód: oświadczenia (k. 23-24).

Powód zawarł z poszkodowanym dnia 24 listopada 2015 r. umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Przedmiotem najmu był samochód marki R. (...). Samochód zastępczy wynajęto 24 listopada 2015 r. i zwrócono 26 listopada 2015 r. Okres najmu wynosił 2 dni, a dobową stawkę 145 zł brutto. Następnie powód zawarł z poszkodowanym dnia 26 listopada 2015 r. umowę najmu pojazdu zastępczego marki O. (...). Samochód wynajęto 26 listopada 2015 r. i zwrócono 18 grudnia 2015 r. Okres najmu samochodów marki O. (...) wynosił 22 dni, a dobową stawkę 185 zł brutto. W momencie podpisywania w/w umów strony nie ustalały wysokości dobowego czynszu. Powód tytułem najmu samochodów zastępczych wystawił na rzecz poszkodowanego dnia 22 grudnia 2015 fakturę VAT w kwocie 4070 zł oraz fakturę VAT w kwocie 290 zł.

Dowód: umowy najmu (k. 10-11), faktury VAT (k. 13, 14), ogólne warunki najmu (k. 12), zeznania świadka Ł. C. (k. 172-173), zeznania świadka M. O. (2) (k. 175-176).

W dniach 24 listopada 2015 r. oraz 26 listopada 2015 r. poszkodowany i powód zawarli umowy cesji wierzytelności zgodnie, z którymi cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność w postaci prawa do odszkodowania za korzystanie z samochodu zastępczego w związku z szkodą z dnia 24 listopada 2015 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 17, 18).

Pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 2 804,40 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego. Pozwana uznała za zasadny okres 24 dni najmu jednak dokonała weryfikacji dobowej stawki najmu do kwoty 116,85 zł brutto.

Dowód: decyzje (k. 15-16).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 14 stycznia 2016 r. powód wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1555,60 zł. W odpowiedzi pozwana poinformowała, że nie widzi podstaw od zmiany wydanej uprzednio decyzji w zakresie wysokości odszkodowania.

Dowód: wezwanie od zapłaty (k. 19), potwierdzenie nadania (k. 20), pismo pozwanej z dnia 28 stycznia 2016 r. (k. 21-22).

Średnia cena najmu pojazdu klasy C do której należał uszkodzony pojazd wynosił 162 zł brutto. Zastosowane przez powoda stawki najmu pojazdu zastępczego w wysokości 145 zł oraz 185 zł mieszczą się w granicach stawek obowiązujących na rynku lokalnym za najem pojazdów klasy C.

Dowód: opinia biegłego sądowego M. B. (k. 196-198), cenniki (k. 50-51, 67-75, 199-205).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Opinia biegłego sądowego M. B. dała podstawę do poczynienia w sprawie ustaleń faktycznych w zakresie uzasadnionego dobowego kosztu najmu pojazdu zastępczego ponieważ była jasna, logiczna oraz sporządzona przez biegłego sądowego dysponującego konieczną wiedzą specjalistyczną.

Sąd oddalił wniosek o opinie uzupełniającą albowiem opinia główna była jasna i rzetelna.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu wobec faktu wykonania przedmiotu zawartych umów tj. wynajęcia pojazdów zastępczych należy uznać, że pomiędzy stronami doszło do zwarcia umów najmu pojazdu zastępczego. Zatem za bezpodstawny należy uznać zarzut strony pozwanej w zakresie braku legitymacji czynnej strony powodowej z uwagi na podnoszoną okoliczność braku ostatecznego zawarcia umowy najmu. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Powołany w sprawie biegły sądowy w swej pisemnej opinii stwierdził, że średnia cena najmu pojazdu klasy C do której należał uszkodzony pojazd wynosiła 162 zł brutto. Zdaniem biegłego sądowego zastosowane przez powoda stawki najmu pojazdu zastępczego w wysokości 145 zł oraz 185 zł mieszczą się w granicach stawek obowiązujących na rynku lokalnym za najem pojazdów tej klasy C. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu zastosowane przez powoda stawki najmu pojazdu zastępczego w wysokości 145 zł oraz 185 zł były stawkami uzasadnionymi.

W zakresie zarzutu pozwanej, iż poszkodowany przez większość okresu najmu wynajmował pojazd zastępczy należący do segmentu D podczas gdy uszkodzony pojazd należał do segmentu C, należy wskazać, że powód mając na uwadze obowiązek minimalizacji szkody wynajmował pojazd z klasy D za stawkę mieszczącą się w granicach stawek stosowanych dla pojazdów klasy C.

W ocenie Sądu roszczenie pozwu nie jest wygórowane i mieści się w granicach należnego odszkodowania z tytułu poniesionej szkody z OC sprawcy kolizji.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 555,60 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 6 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 78 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 1200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych co daje łączną kwotę 1295 zł.

SSR Jolanta Brzęk